

VILÉMOVSKÉ

ZÁŘÍ 2021
ROČNÍK 27.

NOVINY

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML.

ÚVODNÍ SLOVO, CHVILKA POEZIE

Vážení a milí spoluobčané,

velmi rád vás všechny vítám v tradičním čase, tentokrát u zářijového vydání našich novin.

Naše děti mají za sebou letní prázdniny, začala jim škola. Doufám, a přeji nám všem, a hlavně našim dětem, aby tento školní rok byl tradičním a plnohodnotným školním rokem, bez uzávěr a omezení.

Školní rok začal z našeho pohledu tradičně přivítáním našich prvňáčků v prostorách obecního úřadu odkud po slavnostním uvítání putovaly do školních lavic. Krátkou reportáž z letošního vítání prvňáčků naleznete dále v tomto čísle Vilémovských novin.

S počátkem školního roku byly zahájeny i udržovací práce na budově základní školy, která se dočká nejen nové střechy, ale i oprav některých vnitřních prostor. Na tuto akci se podařilo získat dotaci z Ministerstva pro místní rozvoj ve výši přibližně 1,7 milionu korun a s pracemi bude hotovo na jaře roku 2022.

V další části svého příspěvku si vás dovoluji informovat o přemístění kontejneru na textil. Jistě si většina z vás všimla, jak zejména v poslední době, docházelo k násilnému otevírání tohoto kontejneru, přičemž výsledkem byl nepořádek v celém okolí sběrného místa. Kamerový systém, který je v lokalitě

umístěn, dostatečně průkazně neidentifikoval viníka, a proto jsem se rozhodl tento kontejner přemístit dočasně k Obecnímu úřadu. Zde může každý z občanů i nadále využívat kapacitu tohoto kontejneru k ukládání nepotřebného textilu. V budoucnu pak bude tento kontejner spolu s ostatními přemístěn do nově vybudovaného RE-USE centra. O tomto přemístění a otevření budete samozřejmě s předstihem informováni.

Na co bych chtěl však upozornit, a zároveň požádat všechny občany, je situace s veřejným pořádkem okolo sběrných míst. Ta bývá velmi často a zejména v některých lokalitách velmi špatná, a to proto, že někteří uživatelé si mylně myslí, že je v tomto sběrném místě možno odložit jakýkoliv odpad. A tak zde nacházíme televizory, toaletní mísy nebo třeba gauč. Pro nic z uvedeného tato sběrná místa neslouží a měla by se v případě potřeby odvézt do kontejneru k obecnímu úřadu a zaplatit i poplatek za likvidaci. Pokud to totiž dotyčná osoba udělá „po staru“, tak ve své podstatě zakládá černou skládku, za což samozřejmě hrozí nejen finanční sankce daleko vyšší než je poplatek za likvidaci, ale hlavně...nevypadá to přece vůbec pěkně.

Buďte tedy prosím ohleduplní k druhým lidem a k okolí, ve kterém žijete, a uvedená sběrná místa, prosím, využijte pouze na tříděný odpad. To jsou zejména PET lahve, obalové folie, papír a obalové sklo.

Návod, jak na to, je možno nalézt třeba zde: www.jaktridit.cz. Prospěje to pak nám všem! Moc vám za to děkuji!

Příjemný zářijový čas s vyhlídkou babího léta vám všem přeje

Bc. Zdeněk Černý
starosta obce

Chvilka poezie

Zežlátlé léto

Dýchám zežlátlé léto okořeněné zapomenutými obilnými klasy, pěšinu lesní pro nás nalezla jsem, opředena je naším tajemstvím.

Kráčím sama s myšlenkou na Tebe, bosa a s rozpuštěnými vlasy, náruč plnou Tvého milování teď nazývat budu svým královstvím.

Otazníky pletou se pod moje nohy, klíčkují s odpovědí mezi řádky, do kamene bílého vytesat bych chtěla to Tvé věčné „proč?“

Smířena s osudovou pravdou, že tanec s láskou bývá hořkosladký, tak nebraň se té touze, máme pavučiny záchranné, zavři oči a skoč...“

#neviditelnabasnicka

ZDROJ: MANŽELÉ CHMELAŘOVI

PO VÁLCE

„Porážka vás může posílit stejně, jako vás oslabí výhra.“ — Charles Bukowski

Článek pojednávající o poválečném období ve Vilémově bych si dovolil zahájit následujícím úryvkem z deníku faráře Josefa Klause, který působil v Mikulášovicích v letech 1937 až 1946. Díky jeho poznámkám se nám dochovala cenná svědectví civilního obyvatelstva o prvních poválečných měsících v našem bezprostředním okolí.

„Osmého května: Začal nejpamátnější a pravděpodobně nejstrašnější den. Kanonáda a detonace z každé strany, bez konce. Mnozí lidé se chystají k útěku, pakují si ruksaky a nakládají vozy. Večer je situace kritická. Dvě zbloudilé střely nás zasáhly, u Lobendavy zuřila skutečná bitva, lidé v Lipové byli zasaženi granáty. Jeden granát zasáhl faru v Lobendavě a zničil pokoj faráře Posselta. Krásný farní kostel dostal mnoho zásahů od střel. Zatímco jsme tu noc byli v lese, všude v dálce jsme mohli vidět mnoho mikulášovických obyvatel prchajících před palbou. Ze směru od Lobendavy a Lipové bylo slyšet detonace a střelbu. Byla to hrozná noc, nikdo nemohl zamhouřit oči. Kolem jedenácté hodiny v noci došlo k hrozným detonacím a země se otřásla. Němečtí vojáci v Mikulášovicích vyhodili do vzduchu svou výzbroj. Krátce nato nastalo ticho. Válka, hrozná válka skon-

čila před branami Mikulášovic. Jak málo hodin by bylo stačilo k tomu, aby se těžké boje přenesly i k nám a ví Bůh, zda by to obec přežila...“

Další pohled na průběh konce 2. světové války a stahování německých vojsk nám přináší svědectví pana Hampela z Mikulášovic, kterému bylo na konci války 12 let a který již bohužel není mezi námi. Avšak díky práci pánu Petra Karlíčka a Jana Němce v jejich knize „Mikulášovice: dlouhá historie nejdelšího města českého severu“ nebude jeho svědectví zapomenuto. Pan Hampel uvedl, že se němečtí vojáci začali objevovat v Mikulášovicích zhruba týden před koncem války, když ustupovali před 2. polskou armádou, konkrétně před prapory jejího 34. pěšího pluku, podporovanými tanky Rudé armády. „...osmého května 1945 k nám dorazila další menší jednotka – mohla mít tak čtyři -pět aut. Prosvištěli však pryč. Myslím si, že předtím bojovali na frontě u Lobendavy a Severního. Proti nim stáli Poláci. Německé tanky stály ve Vilémově nedaleko u křižovatky na Šenov a střelily odsud právě na Lobendavu. Děla ráže 88 zase stála poblíž dolního nádraží v místech, kde později postavili skokanský můstek pro lyžaře. Tyto jednotky ale ujely kolem osmé a deváté hodiny večerní. Pak projelo mnoho aut a kolem jedenácté hodiny najednou tanky. To byly ty z Vilémova. To se jednalo o poslední německá vozidla. Pak byl dlouho klid...“

Ačkoliv od 2. světové války uběhlo již 75 let, jedná se o období naší historie, na které bychom neměli zapomenout, a to už jen z toho důvodu, abychom se z minulosti dokázali poučit a aby se něco podobného už nikdy neopakovalo. Proto mám velkou radost, že moje pozvání k rozhovoru přijal pan Jaroslav Chmelař. Článek nebude tentokrát zaměřen primárně na osobu pana Chmelaře (ten najdete ve VN č. 5/2019), ale na poválečné období ve Vilémově doplněné o jeho osobní vzpomínky.

Ještě, než se dostaneme ke vzpomínkám pana Chmelaře, dovoluji si citovat zachycené paměti pana Františka Bělky, což byl svého času předseda okresního národního výboru, a který ve svých vzpomínkách na zdejší poválečné období napsal: „Ztichla děla a naše národy úpící po šest let pod panstvím nacismu vydechují opět svobodně. (...) Palebné postavení dělostřelecké baterie na lukách i u nádraží, bez obsluhy, namířené svými hlavními proti osvobozujícím armádám, pohozené zbraně, střelivo, výbušniny, pancéřové pěsti a různé uniformy se znaky SS nebo SA a podobně. (...) Později byly nalezeny zbraně i uniformy v některých rodinách.“ O tom, že atmosféra se v té době dala doslova krájet, potvrzuje i další ze vzpomínek: „Pokud jste potkali občana německé národnosti, neměla vám ujít zdánlivá maličkost. Na rukávech mají bílé pásy.“

V rámci první vlny přesídlování pohraničí sem byli převeleni příslušníci finanční stráže, mezi nimiž byli pánové František Řehka, Chomout Miroslav, Ledašil Antonín, Havel Karel, Renčín Josef, Brýdl Bohuslav, nebo Julius Vrzák. Na výzvu vlády po nich přicházejí další lidé, aby zdejší oblast osídlili. Přicházel z celého tehdejšího Československa. Občas tu je vedle češtiny, slovenštiny a stále ještě němčiny slyšet také maďarština, či řeč lužických Srbů. Lidé se začínají hlásit o právo na zábavu. Jsou pořádány první taneční zábavy a také lužicko-srbská pouť. S kulturním životem do Vilémova přicházejí další a další lidé, a jedním z nich je pan Karel Plešinger se svojí rodinou. Právě pan Plešinger má v našem povídání důležitou roli, neboť díky němu vzniká pojítka mezi příběhem Vilémova těsně po válce a mým hostem – panem Chmelařem. Toho z Horního Růžodolu, který je dnes jednou ze čtvrtí statutárního města Liberce, do Vilémova zavedla životní cesta přes Kněžice u Poděbrad, Kostelec nad Černými lesy, dále učení v Praze a zkušenosti v obchodech v Dolních Křečanech a Mikulášovicích. Ve Vilémově nastoupil v roce 1947 do obchodu pana Plešingera, který sídlil v budově dnešního klubu Lodovna. To bylo v době, kdy dovršil své osmnácté narozeniny. Pojďme se teď podívat na to, jak na dobu od konce čtyřicátých let vzpomíná člověk, který je sám na vlastní kůži, navíc již v dospělém věku, zažil. Jak bylo zmíněno výše, důležitou roli v našem příběhu má pan Karel Plešinger, který v roce 1947 zaměstnal mladého Jaroslava Chmelaře jako obchodního příručího ve svém obchodě, a tím mi pomohl vytvořit pojítka mezi výše zmíněnými poměry a mým hostem, panem Chmelařem.

Zmiňovaná budova - tři roky před tím, než v zde začal pan Chmelař pracovat - v noci na 12. srpna 1945, vyhořela. V přízemí domu byl tehdy obchod s textilii a v poschodí bydlel bývalý majitel, František Lode se svou manželkou Marií Lodeovou, kteří byli během záchranných prací nalezeni mrtví s hlubokými řeznými ranami v zápěstí. Oba manželé prohlédl MUDr. Ottomar Beer, což byl lékař žijící ve vile s číslem popisným 214 – dům vedle nejnižší položeného ze tří panelových domů pod hasičskou nádrží. Doktor Beer našel u obou manželů kromě řezných ran také střelné rány v oblastech hlavy. Podle vyšetřování, které prováděla stanice národní bezpečnosti v Dolní Poustevně, nejdříve vše nasvědčovalo tomu, že šlo o vraždu manželky a následnou sebevraždu pana Lode. Manželé byli uloženi do rodinné hrobky na vilémovském hřbitově a po nějaké době se mezi místními začaly šířit spekulace, že nešlo o zločin pana Lode, ale že manželé byli zavražděni neznámým pachatelem, který následně dům zapálil.

Traduje se, že Lodeovi ještě před válkou schovali několika židovským rodinám jejich majetky s tím, že až válka skončí, dostanou je za úplaty zpátky. Zřejmě se o této dohodě a skrýš plné cenností, která se někde v domě nacházela, dozvěděl někdo, kdo se šperku a

dalších osobních věcí chtěl zmocnit. I přes to, že národní bezpečnost měla podezřelé, jednoho dokonce odsouzeného a poté rehabilitovaného zločince, pravého pachatele se podle všeho chytit nepodařilo, a tak je vražda manželů Lodeových jedna z nevyřešených záhad poválečné doby ve Vilémově. To, co se tehdy skutečně stalo, již nejspíš zůstane tajemstvím navždy.

Nástup komunismu

Prakticky ihned po válce byl patrný nástup komunismu. Mé otázky na pana Chmelaře směřovaly k tomu, jak byla vzrůstající síla komunistické strany vnímána lidmi ve Vilémově a jestli zde panovaly velké názorové rozdíly v rámci politického smýšlení.

Z pohledu pana Chmelaře situace po válce vyplivala ze stavu z první republiky, kdy byla krize po třicátých letech až do začátku války. Poté propukla válka, a když skončila, rozhodovalo se, co bude dál – a to ve všech ohledech (politickém, ekonomickém, společenském atd.). Tehdy zde působilo více politických stran – vedle komunistů to byli například národní socialisté, lidovci či sociální demokraté. To byly hlavní partaje, které chtěly stát po ukončení válce řídit. O dalším osudu republiky se mělo rozhodnout po volbách v roce 1946, které jasně vyhráli komunisté. Ti vytěžili maximum nejen z poválečného růstu popularity levice a Sovětského svazu jako vítěze nad nacismem, ale také díky slibům další pozemkové reformy. Těmito sliby získali většinu hlasů venkovského obyvatelstva. Po roce 1948, jak známo, svou moc ještě upevnili a udrželi si ji až do roku 1989. Zkrátka lze říci, že koncem čtyřicátých let většina lidí z různých důvodů komunistické straně věřila. Jistým důvodem u některých lidí byl pravděpodobně fakt, že za první republiky se jim možná moc nedařilo, co se týkalo životní úrovně, a po válce jim byla přidělena funkce správy nad určitou nemovitostí, kterou si poté za nevelké peníze mohli koupit. Do roku 1968 nebyly příliš velké politické problémy, lidé povětšinou straně věřili. Nutno podotknout, že je stále řeč o pohraniční oblasti – daleko od hlavního politického dění. Nepopisujeme zde nálady a situaci v celé tehdejší republice. Nálada mezi lidmi, i zde na venkově, se začala měnit právě ve zmiňovaném roce 1968, kdy nám přišly takzvané „pomoci“ vojska Varšavské smlouvy. V sedmdesátých letech začaly probíhat kádrové prověrky, při nichž bylo hodně členů strany vyloučeno, nebo jim bylo pozastaveno členství. Když člověk chtěl zastávat nějakou vyšší funkci, nezbývalo mu nic jiného než být v partaji.

Co se týče osobních názorů a jejich prezentování – zde u hranic byli lidé trochu odloučení od centrální moci. Ale i tak si samozřejmě museli dávat pozor na to, co kde řekli.

Kulturní život po válce

Vraťme se ještě zpět do Vilémova konce čtyřicátých let. Jak jsme uvedli, lidé byli nadšeni z konce války a vkládali velké naděje do nového režimu. Byla silná naděje, že se vše změní k lepšímu. Jak to vypadalo s kulturním životem?

Kultura se rozjížděla hned po válce. Pokud jde o Vilémov, tak zde po válce působil divadelní soubor, o hudební akce se staral STAP. Pan Chmelař byl členem souboru, jak můžete vidět na přiložených fotografiích. První z divadelních představeních nesly názvy „Smějte se dnes a s námi“ a „U nás je ráj“. Jako účinkující byli v místní kronice uvedeni manželé Natálie a Karel Lemfeldovi, Naděžda a František Bělkovi, Alfred Heider, Václav Hašek a další.

A když je řeč o hudbě, je jasné, že se také tancilo. Lidé měli možnost tancovat po celém okolí, prakticky každý týden probíhala v několika vesnicích taneční zábava – např. Lipová, Horní Poustevna, Karlín, Vilémov.

Také se zde už začínal hrát fotbal – několik let před položením základního kamene vilémovského fotbalového klubu, který letos slaví 65 let své existence. Fotbal se začínal hrát pod hlavičkou tehdy již národního podniku STAP, kdy proti sobě hráli vesměs jeho zaměstnanci, zatím nešlo o žádnou oficiální soutěž dnešních parametrů. I pan Chmelař hrál v tomto výběru. Divadlu a fotbalu se ovšem věnoval jen do té doby, než nastoupil na základní vojenskou službu v Plzni v roce 1950. Krátce po vojně se oženil s paní Martou, rozenou Schäferovou, se kterou letos slaví neuvěřitelných 69 let manželství. Poté se jim narodily děti a na divadlo a fotbal zkrátka nezbyl čas. Co se týče fotbalu, toho se za pár let ujmul jiní. V budově s číslem popisným 23, naproti základní škole, kde v té době provozoval malou hospůdku pan Václav Žák, se sešlo pár kamarádů a položili základní kámen vilémovského fotbalového týmu, který v prvopočátcích nesl název Jiskra Vilémov.

Jak manželé Chmelařovi vzpomínají na nechvalně známou měnovou reformu, která přišla v roce 1953?

Měnová reforma, při níž obyvatelé Československa přišli během jediného dne o své úspory, často celoživotní, se samozřejmě dotkla i novomanželů Chmelařových. Ti měli ušetřeno 20 tisíc korun československých na novou kuchyň a po reformě za ně dostali pouhých 400 Kčs. Naštěstí ale nemuseli začít šetřit takříkajíc zase od nuly, neboť kuchyň dostali na splátky. A ostatní rodiny? Pan Chmelař vzpomíná, že se lidé nijak nebouřili. Většina si zanedávala a brala to tak, že se proti tomu stejně nedá nic dělat. Komunistický režim reformu odůvodnil tím, že šlo o nutný úder proti „kapitalistickým živlům“.

■ Poválečný vývoj STAPu

Na konci čtyřicátých let byla znárodněna firma STAP, ve které pan Chmelař poté téměř celý svůj život pracoval, než již v důchodovém věku začal působit jako starosta obce. Ve STAPu začal pracovat ještě před válkou, a to jako vedoucí závodní kuchyně, která sídlila v budově, kterou dnes vlastní firma SIOPS. Po návratu z vojny v roce 1952 až do roku 1989 pracoval postupně jako pomocník mistra na tkalcovně, mistr v adjustaci, vedoucí výroby závodu 2, vedoucí závodu 5, na podnikovém ředitelství jako vedoucí technické přípravy výroby a vedoucí řízení výroby. Posledním pracovním zařazením pana Chmelaře ve STAPu bylo v oddělení technickohospodářského normování a technické normalizace, kde působil jako vedoucí. Na začátku svého působení v podniku ale bez potřebného textilního vzdělání neměl nic jisté, a tak musel vystudovat střední průmyslovou školu. Nebylo to jen o panu Chmelařovi, v té době pracovalo ve STAPu hodně odborníků, kteří neměli potřebné vzdělání. A tak zde liberecká univerzita zřídila takzvanou odloučenou třídu, ve které si pracovníci doplňovali textilní vzdělání.

V první polovině padesátých let přicházeli do podniku první absolventi odborných škol a významně zkvalitňovali střední i vedoucí pozice. Přesto se odborníků stále nedostávalo. V letech 1961–1964 byla proto zřízena pod-

niková škola, která absolventům poskytovala střední odborné vzdělání. Ředitelem školy byl vedoucí výchovy kádrů a bývalý ředitel závodu 03 pan Jiří Polák, učiteli byli pracovníci podniku – Eva Jelínková, Ludmila Schmidová, Ing. František Pešek, Zdeněk Bartoš, Jiří Gottwald, Ing. Aleš Král, či Ladislav Pelant. Úspěšně ji absolvovalo 17 pracovníků. Ještě jednou měli zaměstnanci příležitost získat střední vzdělání přímo v podniku, a to v letech 1965 až 1968. V těchto zmíněných třech letech zde zřídila odloučenou třídu večerní školy Střední průmyslová škola textilní v Liberci. Vedoucím této třídy byl opět Jiří Polák, později jej vystřídala paní Eva Jelínková. Všeobecné předměty byly vyučovány učitelkami ze základní školy v Mikulášovicích. Odborné předměty vyučovali pracovníci STAPu – jmenovitě Ing. Aleš Král, Ladislav Pelant, Ing. František Pešek a pan Chmelař. Absolventů této třídy bylo 25 a někteří z nich poté pokračovali ve studiu a získali úplné střední vzdělání s maturitou.

■ Závěrem

Doba na konci války a po ní byla mimořádně turbulentní. Celostátní, dokonce celosvětové události, které se před více než 70 lety odehrály, za sebou skrývají miliony příběhů obyčejných lidí, na které by se nemělo zapomínat. Navíc stále se objevují nová svědectví či informace, které nám pomáhají stále více dokreslovat tehdejší dobu. Na druhou stranu

– stále je mnoho záhad vztahujících se k poválečnému období u nás. Dodnes se například říká, že v nejbližším okolí Vilémova Němci v poli vedle silnice zakopali zbraně, které ještě nikdo nevyzvedl. Jistě je ještě řada různých tajemství a příběhů, které čekají, až je někdo odhalí..

V textu byly použity pasáže z textu, který napsal údajně pan František Bělka, předseda místního a okresního národního výboru, jakožto své vzpomínky na období těsně po konci války. Text nese název Wölmsdorf a lidé po osvobození. Dále jsem pracoval s knihou Radka Andonova Z Lobedavy směr Praha! vydanou v roce 2020 a bakalářské práci s názvem Situace československých Němců v první polovině 20. století ve Šluknovském výběžku od Kristýny Kumpřové z roku 2019. Také děkuji manželům Chmelařovým za jejich vzpomínání při velmi příjemném rozhovoru a za různé materiály, které si pan Chmelař tak precizně archivuje.

Ing. Zdeněk Maier

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML.

VILÉMOVSKÁ POUŤ 2021

Kořeny Vilémovské pouti sahají až do 17. století, kdy byl v roce 1646 ve Vilémově objeven léčivý pramen. Dle pověsti se nemocná dcera místního sedláka uzdravila právě vodou z tohoto místního pramene. O léčivých účincích léčivého pramene se velmi brzy hovořilo široko daleko, a tak tehdejší majitel panství Lipová (do kterého tehdy náležel i Vilémov) hrabě Jáchym Slavata zde dal postavit kamennou kapličku s obrazem Bolestné Panny Marie.

Léčivý pramen neztratil nic ze svého věhlasu ani po mnoha letech a pozornost lidí ze všech koutů naší země se k němu obracela i nadále. Proto v roce 1728 na tomto místě nechal Slavatův dědic Leopold Antonín Salm-Reifferscheidt zahájit stavbu kostela Nanebevzetí Panny Marie. Jeho výstavba byla dokončena v roce 1731. Ve Vilémově se od té doby pořádaly každý rok poutě. Konaly a konají se vždy okolo 15. srpna, kdy byl náš kostelík vysvěcen.

Tradice Vilémovských poutí byla zachována dodnes. Pouť, tak jak ji známe dnes, trvá celé tři dny. Letos vyšel termín této události na víkend od 13. 8. – 15. 8. 2021. Hlavní kulturní program byl naplánován na sobotu 14. srpna 2021.

Pro malé i velké návštěvníky byl připraven bohatý program, kde si každý mohl najít to své. Sobotní dopoledne vyplnila, zejména našim dětem, čas kuchařská show a modelování balónků. Jazzové a swingové tóny do

Vilémova přivezla hudební skupina Bee band z Jihlavy. Zejména naše seniory a milovníky dechové hudby pak jistě potěšilo vystoupení dechové hudby Václava Hlaváčka Krajanka. Nehynoucí songy, jako Karviná, Jedem do Afriky, Rybitví či Kladno, to vše, a nejen to, obsahovalo skvělé odpolední vystoupení známé skupiny Yo Yo Band. Příznivce žhavých rytmů brazilské samby jistě potěšila (stejně, jako v roce 2019) temperamentní a interaktivní bubenická show skupiny Groove Army. Podvečerní čas pak vyplnila svým krásným zpěvem vilémovská rodačka slečna Markéta Suková, kterou na klávesy doprovodila paní Jitka Herciková. Následovalo vystoupení hudebního tělesa Karel Gott cover band – Vilémovem se nesly tóny nehynoucích hitů Mistra Karla Gotta. Celodenní program Vilémovské pouti 2021 zakončila svým bombastickým vystoupením skupina The RockSet (World Roxette Tribute band), která k nám do Vilémova přivezla, a výborně interpretovala, hity nezapomenutelného švédského dua Roxette. Večerní program poté zakončila vystoupením plným tanečních skladeb skupina Diesell. Celým programem pouti nás provázela oostřílený moderátorský matador pan Jiří Werich Petrášek.

Jako každý rok, součástí pouti byl i stánkový prodej rozmanitých hezkých upomínkových předmětů a dáreků, kožených i textilních výrobků, šperků, keramiky a výrobků ze dřeva. Návštěvníci si mohli po celou dobu pouti vychutnávat pouťové dobroty, jako sladké koláče, trdelník, výbornou kávu a víno. Po

celý den bohaté občerstvení pro všechny návštěvníky bez chyby zajišťovaly 3 občerstvací stanice. V nabídce nechyběly langoše, bramboráky, steaky, burgery apod. Ochuzeni nebyli ani milovníci dobrého piva a dalších alkoholických i nealkoholických nápojů a drinků.

A co by byla pouť bez tradičních pouťových atrakcí. I letos nám tuto zábavu zprostředkoval pan Fiala se svým týmem. Letos si mohli nově návštěvníci vyzkoušet své nervy na adrenalinové atrakci nazvané Star Wars (35 m vysoké točící se rameno, nejen kolem své osy...).

Počasí nám více než přálo a dokonale tak dokreslilo obraz vydařeného letního dne. Celý den byl zalitý Sluncem a teplé klima s námi vydrželo do pozdních večerních hodin.

Jaká byla atmosféra se můžete přesvědčit i v následující fotogalerii. Autorem fotografií je pan Karel Bouček nejml., děkujeme.

Věříme, že letošní Vilémovská pouť splnila očekáváním většiny návštěvníků. Již v těchto dnech začíná realizační tým pracovat na přípravě této akce v roce 2022. Těšíme se na viděnou na Vilémovské pouti 13. 8. 2022!

Gabriela Trojanová

VŠECHNY FOTOGRAFIE Z AKCE NALEZNETE NA WWW.VILEMOV.CZ

FOTO: KAREL BOUČEK NEJML

VETERÁNEM SEVEREM 2021 A VÝSTAVA RC MODELŮ - FOTOREPORTÁŽ

V sobotu 21. 8. 2021 se konala u vilémovské sportovní haly akce nazvaná Veteránem severem 2021. Návštěvníci mohli obdivovat bezmála 170 krásných motorových vozidel. Vystavené, přehledně seřazené a nablýskané vozy se zhruba po 3 hodinách ve Vilémově vydaly na svou spanilou jízdu po Šluknovském výběžku. Jejich jízda pak byla zakončena v Rumburku na Lužickém náměstí. V místní sportovní hale probíhala současně také výstava RC modelů. Fotografie z těchto podařených akcí pro nás připravil Karel Bouček nejml. Děkujeme!

VŠECHNY FOTOGRAFIE Z AKCÍ NALEZNETE NA WWW.VILEMOV.CZ

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO ČASU

Sérii historických článků o Vilémovském železničním mostu zakončíme v tomto čísle VN. Na posledním historickém snímku v úvodu článku je vidět čerstvě dokončený most při zátěžové zkoušce. Německý text uvádí „Die zweitgrößte Eisenbahnbrücke in Böhmen bei Wölmsdorf, Höhe 34 Meter, Länge 190 Meter (Brückenprobe am 8. November 1904)“ – Druhý největší železniční most v Čechách u Vilémova, Výška 34 metrů, délka 190 metrů (zkouška mostu 8. listopadu 1904). Most se stavěl dva roky v letech 1903 -1904 stavební společností Franz Schön & Söhne z Prahy. Nejvyšší pilíř byl stavěn v sedimentech Vilémovského potoka, proto je pilíř usazen až do hloubky sedmi metrů. Pilíře jsou celkem čtyři a i s oblouky na krajích mostu jsou stavěny z žuly. Při rekonstrukci dostaly všechny pilíře nové betonové lité hlavy.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Aktuální snímek byl pořízen po necelých 117-ti letech dne 10. srpna 2021 při zátěžové zkoušce nové mostní konstrukce. Lokomotiva se zátěží stojí na stejném poli mostu jako při první zkoušce. Smysl zátěžové zkoušky není ověření, že most nespadne, ale měření průhybu a změn mostu při statickém zatížení. Ověřuje se, zdali se most chová stejně, jak bylo v projektu vypočteno. Na zkoušku bylo dle vyjádření zhotovitele Firesta a.s. použito zátěže z betonových panelů, které i s lokomotivou a podvozky vážily 180 tun.

Mostovka se při této zkoušce prohnila přesně 26 mm, což bylo výpočtem předpovídáno. Při porovnání obou snímků je vidět, jak údolí a okolí mostu zarostlo vegetací.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Prvním plnohodnotným vlakem s lokomotivou a vagóny byl však vlak se šterkem, který najel na most již 6. srpna ve 12 hodin a 57 minut. Vlak měl na obou koncích lokomotivu a šest vagónů se šterkem.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Poslední snímek není historický, ač by se tak mohlo zdát. Snímek byl pořízen 20. srpna při příležitosti slavnostního ukončení rekonstrukce Vilémovského železničního mostu a trati do Rumburku. Díky zachování rozměrů a tvaru ocelové konstrukce mostu není rozdíl od původního tak markantní. Most bude díky tomu dalších několik desetiletí, možná i celé jedno další staletí, krásnou technickou dominantou obce.

ZDROJ: VLASTNÍ ARCHIV

Ing. Martin Klinger

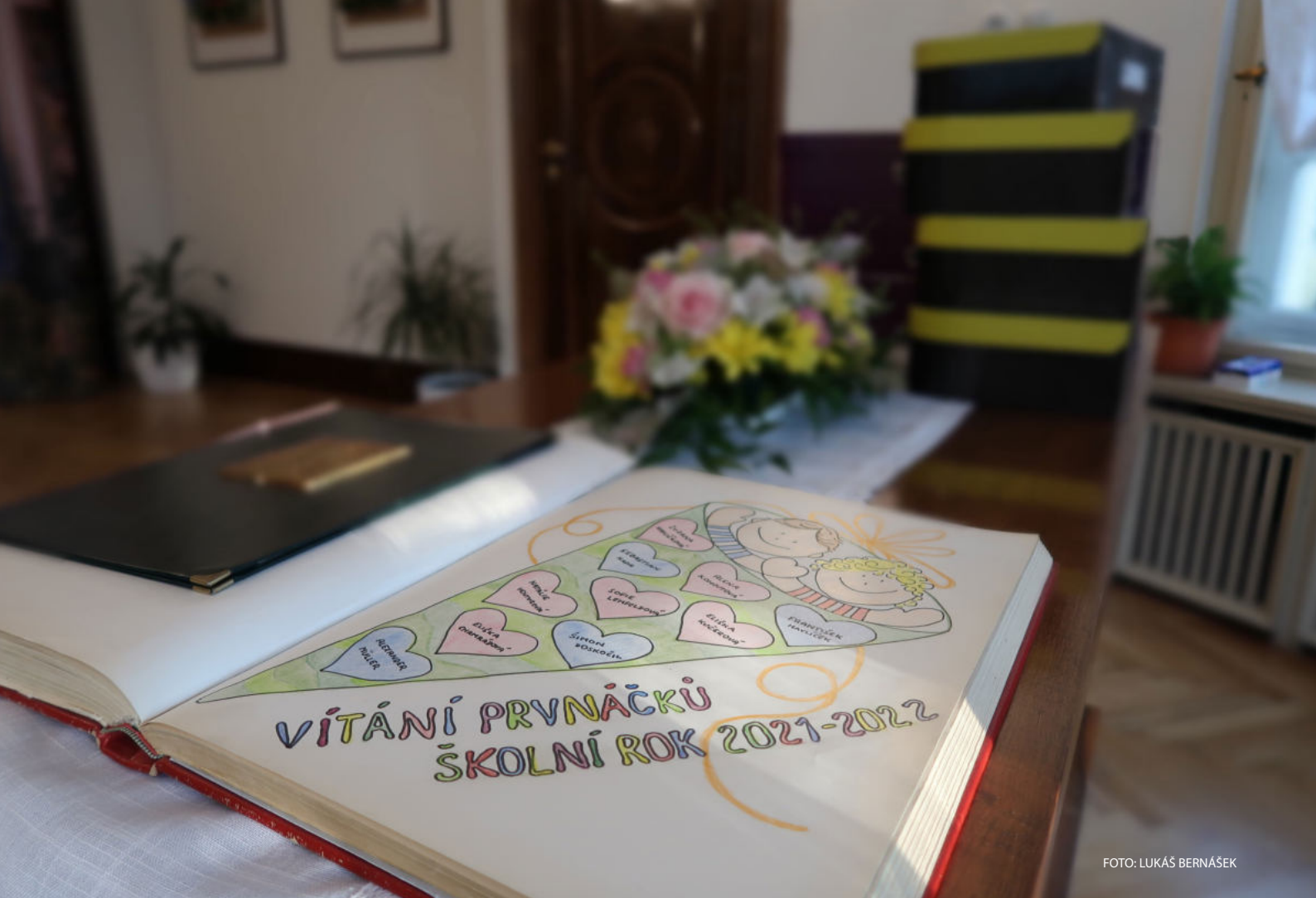

FOTO: LUKÁŠ BERNÁŠEK

OSTATNÍ

■ Vítání prvňáčků

Ve středu 1. září 2021 jsme v obřadní místnosti našeho Obecního úřadu do školních lavic vypravili a mezi školáky přivítali naše letošní prvňáčky. Tento rok do první třídy ZŠ nastoupilo celkem 10 dětí.

FOTO: LUKÁŠ BERNÁŠEK

Byli to: Šimon Doskočil, Zuzana Havlíčková, František Havlíček, Eliška Chamrádová, Sebastian Kada, Alena Kohoutová, Eliška Kučerová, Sofie Lemfeldová, Alexander Müller a Natálie Venturová.

Aby se dětem krácelo do školy o něco veseleji, dostaly od Obce malý dárek – kufřík plný psacích a kreslicích potřeb a také krásnou knížku, kterou si již brzy budou moci přečíst samy.

FOTO: LUKÁŠ BERNÁŠEK

Všem našim prvňáčkům přejeme, aby se jim ve škole líbilo, aby se jim všechny nové povinnosti dařilo plnit bez problémů a do školy se jen a jen těšili.

GT

■ Volby do Poslanecké sněmovny

Termín letošních voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu české republiky: 8. a 9. října 2021. Volby byly vyhlášeny rozhodnutím prezidenta republiky č. 611/2020 Sb. Bližší informace k volbám na webu naší obce: www.vilemov.cz

■ Vilémovský chrámový sbor - nábor

Vilémovský chrámový sbor
zve mezi sebe nové příznivce sborového zpívání!!!
Hledáme zejména adepty do mužské hlasové sekce, především bas,
ale vítáni jsou všichni, kdo mají chuť s námi zpívat.
Pro více informací kontaktujte paní Libuši Smetanovou, členku sboru na tel.: 721 840 748.
Těšíme se na Vás!